

KRVESTRÁŽCE

CECY ROBSON

FRAGMENT

Krvestrážce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Cecy Robson

Krvestrážce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRVESTRÁŽCE

CECY ROBSON

Přeložila Dana Chodilová

FRAGMENT

Panu a paní Harteovým, kteří mě milovali, i když nemuseli.

Gladiátorská aréna království Arrow není určena pro slabé povahy. *Krvestrážce* zahrnuje prvky, které zřejmě nebudou vhodné pro všechny čtenáře – v knize se objevuje násilí, prolitá krev, smrt (*spousta* smrti, a to rodiny, přátel, nepřátel, zvířat i netvorů), zranění a trhání na kusy, nemoci, upálení, utopení, otrávení, zdrogování, zbičování, vázané otroctví, diskriminace, xenofobie, žal, neslušné výrazy a sex. Vy, kdo jste na tyto prvky citliví, запиšte si to za uši, popadněte zbraň a připravte se k boji o titul Krvestrážce...

1. KAPITOLA

LEITH

Kola obrněného vozu zarachotí přes výmol, pak přes další, mříže naší klece se rozdrncí a hrubý kov mi drásá ránu na rameni. Zatnu zuby, abych sebou nešukbl. Neprospělo by mi, kdybych někomu z těch devíti bojovníků, zamčených tady se mnou, připomněl, že jsem zraněný.

Radši upírám oči na zaschlou krev na svých rukou, zbylou z posledního souboje. Není moje. Myslím, že je Yularova. Nebo možná Mundagova. Oba tyhle trolly hodili do arény spolu se mnou včera. A oni si stejně jako my ostatní umínili, že budou bojovat na život a na smrt, aby nakrmili své rodiny.

Ale nebyli prostě tak suroví jako já. Nebyli tak zoufalí.

Založím si ruce na tenkém koženém pancíři, který mám na holé hrudi, zvednu bradu a podívám se do zjizvené tváře bojovníka naproti sobě. Spodní tesáky mu vystupují nad horní ret, ten levý je ulomený a táhne se od něj šrám až k uchu. Obr zachytí můj pohled, oči mu ztvrdnou a naznačí mi, že v něm ještě pořád zůstává nějaká bojovnost. Zírám na něj zpříma, aby věděl, že já jsem *zosobněná* bojovnost.

Troubení rohů oznámí náš příjezd a obr zafuní a uhne pohledem. Nemá smysl dělat dusno, když ještě ani nevíme, jestli nás dnes dají dohromady.

Poslední tón rohu se rozplyne ve větru a já si nemůžu pomoci, sevře mě stísněnost. Připomíná mi, že tenhle zvuk možná už nikdy víc neuslyším. Aréna je nepředvídatelná mrcha.

Vůz zpomalí, jakmile se dostane k vnější zdi komplexu kolosea, těžké řetězy zazvoní, mohutná dřevěná brána žalostně zasténá a otevře se.

Sullivan, starý bojovník, co sedí vedle mě, si odplivne na zem. „Zmetci hnusní,“ zamumlá.

Podívám se na něj s povytaženým obočím – málem se mi trefil na botu –, ale jen se zašklebí.

Je to člověk, stejně jako já, má ale světlejší kůži a vlasy barvy vybledlé slámy. Má kůže je tmavá od toho, jak věčně cvičím venku, a vlasy mám černé jako uhel – ale jinak jsem stejně umouněný jako Sullivan. Rozčepýřené vousy mu jen taktak zakrývají vředy na krku nad brněním.

Sullivan je drsný starý bijec. Je o něco vyšší než já se svými sto osmdesáti čísly a taky mohutnější, já mám ale tu výhodu, že jsem o dvacet let mladší. Není lepší, ale je třeba si na něj dát pozor.

„Chtěl bych být kovářem,“ svěřil se mi jednou. „Mocť vyrábět meče a nemuset je už nikdy používat.“ Modrýma očima sjel k těm mým. „A co ty, chlapče?“

„Já?“ opáčil jsem. „Já budu ten, pro koho je budeš vyrábět.“

Uběhly tři roky a mně se zdá, že je na dobré cestě.

Kouknou se mu na předloktí, kde má vytetovaný meč a trnitou popínavku za dvě předchozí vítězství. Za dvě další dostane růži a korunu – a konečně zase svobodu. Má štěstí, syčák jeden.

Poposednu si na tvrdé lavici, skandování sílí a nabírá na tempu. „*Krve-strážce! KRVESTRAŽCE!*“

Jeden mladý gladiátor, co mu svaly asi přerostly mozek, nadšením davu ožívá, zvedá pěst nad kšticí tmavých kudrnatých vlasů a vychrlí citát z náborového letáku, který většinu z nás nalákal na tenhle svinský život. „Bojovat pro zlato, *vítězit* pro slávu!“

„Mrtvým je sláva naprosto u prdele,“ zahučím.

„Aspoň nás dneska nakrmí.“ Sullivan se rozkašle a zase si odplivne. Už pár týdnů je nemocný a snaží se to utajit. Slabost je to první, co tě tady zabije. A hned po ní hloupost.

Čaroděj na lavici naproti nám to asi neví. Mračí se na Sullivana, hladkou bílou tvářičku mu hyzdí kyselý výraz.

„Co je? Hnuší se ti, jak plivu?“ ptá se Sullivan s úsměvem. „Ser na to. Jseš stejně vyřízenej jako já.“

Čarodějovy tmavé oči osvítlí jiskra magie. „Ty se mi hnušíš.“

„Proč?“ provokuje ho Sullivan. „Nemůžeme bejt všichni takoví liboví panáčci jako ty.“

Čaroděj se po něm vrhne, já natáhnu nohu, opřu se mu jí do prsou a odkopnu ho zpátky na lavici.

„Tohle si nech do arény,“ varuju ho.

Čaroděj mě vraždí pohledem, asi ode mě nečekal takovou sílu ani rychlost. Většina to nečeká, díky tomu jsem přežil takhle dlouho.

Sullivan do mě šfouchne. „To je ale škoda, že k tý svý slavný magii potřebuje hůl, co, Leithe?“ Culí se čím dál jízlivěji. „Blbý, že si ji v posledním boji rozlámá.“

Pokud mi slouží paměť, přerazil ji o lebku jednoho obra. To mu zajistilo vítězství a místo mezi námi deseti.

Udržuju čaroděje v šachu nasupeným pohledem, jde mi to úplně samo od sebe. Ve tváři se mi jistě odráží všechn vztek a hořkost, které mi pulsují žilami. *On* má teď ve tváři jenom hrůzu z nadcházejícího zápasu.

Bez hole je vyřízený a dobře to ví.

Podle pravidel můžeme použít všechno, k čemu se v aréně dostaneme, jakmile zápas vypukne. Ale i kdyby v hromadě mečů, štítů a dýk, jaké nám nabídnou, nějaká hůl ležela, čaroděj nebude mít čas navázat ji ke své magii. Je vyhladovělý a slabý. Jako my všichni.

„Já – já mám rodinu,“ vysouká ze sebe pod mým zlostným pohledem. „Ženu a děti, potřebujou mě.“

Čarodějové mají stejně jako elfové a další tvorové nadání magií obvykle s počítáním problému, takže nejspíš žádný fakany nemá a jen nám zkouší hrát na city. To se přepočítal.

Sullivan se rozchechtá, ostatní gladiátoři taky, a po čarodějově tváři se rozlijí potoky vztekklých slz. Žádný div. Ti, kdo se bojí, vždycky brečí.

Já se nesměju, ani ho nelituju. Všichni máme někoho milovanýho. Není mezi náma žádná výjimka.

Hrud' se mi stáhne, sotva pomyslím na svou malou sestřičku, na to tělíčko zpustošené nemocí, na to, že nejsou prachy na pořádného léčitele. Ale rychle tu marnou lítost setřesu. Ona ji zrovna teď nepotřebuje. Potřebuje, abych se soustředil – a kurva vyhrál.

S rachotem se blížíme k hlavní budově a já sot' sílí. Snažím se tím nechat vybudit, ale po letech těchhle sraček se člověk těžko nadchne pro zlato nebo slávu z dalšího boje.

Do říše Arrow, zazobaného království, mě stejně jako ostatní gladiátory v týhle kleci nalákalo slíbené bydlení, jídlo a peníze, co budu moct posílat domů. A zpočátku tahle pošahaná země vážně překonala moje sny.

Jenomže hned měsíc po tom, co jsem dorazil, proběhl pokus o atentát na královnu. Panovnice zůstala v kómatu a se zápasy, kde měli „pilovat své dovednosti“ nejlepší bojovníci ze Starozemě, byl konec. Dny pořádných, vydatných jídel a čas na hojení ran a odpočinek šly do háje. A taky já sot' davu, když člověk porazil soupeře a přitom mu nezasadil smrtící ránu.

Teď nás kosí bída a špína. Zbytek dokoná aréna. Ti, co boj přechkají, se můžou těšit na polívku z magického jilmu, po které je ještě větší hlad, a na almužnu za výhru. Ale... i almužna našim rodinám pomáhá a studený vývar je pořád jídlo.

Mysli na svůj cíl, připomínám si.

Zvednu oči ke koloseu, které z rohu vozu teď konečně vidím. Přeplácaná ukázka elfské architektury je postavená z lesklého kamene a nad každým klenutým průchodem – vstupem pro diváky – trůní socha Krvestrážce. Takový titul původně patřil prvním osmi generálům v armádě Arrow. Hlavní vstup se honosí největší sochou ze všech: sochou fénixe, symbolu tohohle impéria.

„Už málem čucháš vítězství, co?“ Sullivan mi mluví z duše, ale v očích má smutek. Oba jsme tak blízko – jenomže na tomhleto místě je těžký držet se té marnosti, co se jí říká naděje.

Jemu ale zbývají už jenom dva zápasy. Mně čtyři. Poslední čtyři z toho, co vypadalo jako nezdolatelná stovka, a pak získám titul Krvestrážce. Stanu se občanem Arrow. Budu bohatý. Budu mít všechno, čeho se mi zachce – a se mnou i moje rodina.

Vysocí, rozložení měsíční koně zaváhají. Blížíme se k tunelu, který se táhne pod koloseem a ústí do podzemních stájí a shromaždišť, ale rána bičem je popožděna dál. Tihle oři vyzařují slabé bledé světlo, proto se tak jmenují. Přední nohy mají obzvlášť dlouhé a zadnice široké, což jim dodává sílu táhnout těžký vůz.

Za chvíli už jsme v tunelu. Stín přináší vítanou úlevu před dusivým horkem, ale není čas si to vychutnat, hned nás zaplaví vlhký pach koňského hnoje a smrti.

„Do hajzlu, to je děs,“ mumlá Sullivan a chytá si nos. Já na to kašlu.

Nakonec koně vytáhnou vůz zase nahoru, na hlavní úroveň kolosea. Znovu zaváhají, snad cítí pach krve vsáklé do písku.

„Písek v aréně byl prý kdysi bílý jako sníh na horách Amdaru,“ říká mladý bojovník s posvátnou úctou. Ten zelenáč si musel *zapamatovat* celý leták slovo od slova.

Naše skupina si prohlíží arénu. Po třech letech brutalit se proměnila v odporně šedý plácek.

Vozka zakleje a znovu práskne bičem, koně zaberou, až to s námi v kleci škubne dozadu. Tentokrát se zašklebím a nenamáham se to zatajit.

„Co myslíš, že na mě pošlou tentokrát?“ ptá se Sullivan a roztržitě se škrábe pod krunýřem.

„Možná párek ohnivých losů?“ nadhodí trpaslice s kruhem v nose a silným šedým copem. Tře si ruce o stehna. „Ty potvory z Canvolu tě spálí jen, pokud tě dřív nesežerou.“

„Může to být kdovíco,“ odpovím bez zájmu, ale po pravdě.

Obyčejně nás spárují a bojujeme jeden na jednoho, ale někdy přihodí pár netvorů, aby to bylo zajímavější. Není to sice pravidlo, každý ale ví, že čím blíže je bojovník k titulu Krvestrážce, tím víc sraček mu hodí pod nohy, aby ho zlikvidovali.

Zhluboka se nadechnu a snažím se nemyslet na to, že od té doby, co jsem sem dorazil a co se vlády nad Arrow ujal vznešený lord, podařilo se ten titul získat jen *dvěma* gladiátorům.

„Ať to bude, co chce nebo kdo chce,“ řekne Sullivan a opře se o mříže, jako by ho na světě nic netížilo, „zkusím to vyřídit rychle, abyste se mohli koukat, jak rychle zabíjím a dobývám.“

Málem se té nafoukanosti usměju, ale pak vzduch ve voze zhoustne. Začínáme objíždět arénu.

„Krvestrážce! *Krvestrážce!*“

Protahuju si čelist ze strany na stranu, snažím se ulevit napětí ve šlachách na krku. U podělaný Starozemě, na tuhleto bojovou zónu si nikdy nezvyknu. V jejím kolosálním prostoru jsme jako nic. Zrníčka prachu na velkolepém obraze. Nic než výhonky v lese obrovitých stromů.

Jako vždycky se tvářím, že na velikosti nezáleží, a jako vždycky vím, že to není pravda. Je tu spousta prostoru na běh. A schovat se není kde.

Sedím a tiše proklínám všechny, co se nemohli dočkat, až dorazíme. Tribuny jsou dnes nacpané obecnstvem navlečeným do všech možných barev, jen ne do černé, na kterou jsme si zvykli za poslední měsíc. Žaludek ve mně klesne, jako bych spolkl kámen.

„No kurva,“ uleví si Sullivan.

„Období smutku je asi za náma,“ zabručí tlumeně trpaslice do tíživého ticha a hledí si na boty.

Nikdo nemluví, všichni uvažujeme, co to bude znamenat pro naše nadcházející zápasy. Vznešený lord krotil svou krvežíznivost z respektu ke královně, která umřela minulý měsíc po skoro tříletém kómatu. I sázky klesly – nikdo nechtěl vypadat neuctivě, dokud království oplakávalo ztrátu milované panovnice.

Zhluboka se nadechnu a snažím se ukočírovat splašené srdce. Jestli zpanikařím, umřu. Protože dneska – dneska se vznešený lord možná pokusí vynahradit si tu ztrátu tržeb a uspořádá z našich životů pořádnou podívanou. A hlavně z našich smrtí.

Dnes není v bezpečí nikdo.

Vůbec nikdo.

2. KAPITOLA

LEITH

Myslím na zápas, co mě čeká, zuby si utahuju obvaz na levé ruce a přitom vzhlížím na lidi, které míjím.

Bohatství obecnstva klesá, čím výš se tribuny táhnou nad kamennou arénu. Vrstva prostých lidí, usazených v širokém kruhu řad nahoře, je oblečená prakticky, v laciné bavlně, kdežto občané střední třídy, sedící v okruhu uprostřed, mají róby ušité z hedvábí. Ale i tahle paráda vypadá jako hadry oproti tomu, čím se pyšní vnitřní okruh vznešených. Šaty z nejjemnějšího hedvábí doplněné o krinolíny, blýskavé drahokamy a zlato dělají z těch míst prakticky pokladnice.

Po koloseu je rovnoměrně rozmístěno osm širokých schodišť a sázkaři v jasně žlutých tunikách běhají nahoru a dolů mezi okruhy, vybírají sázky a rozdávají tikety. Teď, když nás dav vidí vjíždět do arény, sázky rostou. Nad nejvyšším okruhem rozvinují transparenty každého bojovníka, jsou na nich namalovány naše tváře, ale ne jména, prapor za praporem se táhne kolem celé arény.

Nemůžu si pomoci a prohlížím si je, až uvidím známou Sullivanovu tvář – a nastavený kurs. Kůže jako by se mi smrškla. *Sakra*. Sullymu už k titulu Krvestrážce chybí jenom dva zápasy, takže balík sázek je zvlášť vysoký – je považovaný za favorita.

Někteří se tu dneska pořádně napakují. A jiní odtáhnou s dlouhým nosem.

Sullivan sleduje můj pohled a temně zavrčí. „Hajzli.“

Jindy bych ten zájem vítal a doufal, že pokud vyhraje, dostaneme pár mincí navíc. Ale dnes ne. S takovými vyhlídkami na tom hrad vydělá jediné tehdy, když Sully prohraje. Mám podezření, že vznešený lord Vitor má pro nás za lubem něco extra speciálního.

Všechno v Arrow je zvrácenost – a nejvíc ze všeho vznešený lord a jeho synáček.

Měsíční koně konečně zařehtají a zastaví se před osobní lóží regenta Arrow, která zabírá čtyři řady dva a půl metru nad úrovní arény. Dost blízko na to, aby se královští mohli kochat krví a násilím, ale v bezpečné vzdálenosti od dění dole. I jejich lóže je ozdobená obrázkem fénixe, majestátního rudého ptáka s rozčepýřeným oranžovým perím. Nikdo ho neviděl od té doby, co byl před sto lety zabit, ale ta zatracená potvora je namalovaná na všem, čeho se aristokracie jen dotkne.

Jak se tvrdí v historkách, čekalo se desítky let, jestli se mytický pták znovu zrodí potom, co zvítězil nad nepřáteli Arrow a v poslední bitvě zemřel.

Jenže se to nestalo.

Zdá se mi uhozený ho pořád zbožňovat, ale na druhou stranu, tahle královská smečka dělá spoustu pitomostí.

Strážce otevře rezavé dveře vozu a my jeden po druhém vylézáme ven a stavíme se do dvou řad. Dav před námi se škodolibě pochechtává.

Zatáhnu ramena a hledím nahoru k panovnickým sedadlům.

Sadisti. Všichni. „S chutí bych tu lóži podpálil.“

Sullivan se rozesměje a zakašle. „Ale jdi, chlapče. Aspoň že tu máš svoje fanoušky.“ Ukáže na sekci střední třídy po naší pravici, kde shluk diváků mává jasnými šátky s mými přidělenými barvami – rudou a purpurovou –, ale já si jich nevšímám a obracím se zase k panovnické lóži.

Příštích pár minut rozhodne, jestli dostanu šanci žít – nebo umřu.

Sázkař vznešeného lorda, malý mužík s kulatými brýlemi na špičce nosu a řídkými bílými vlasy načepýřenými nad ušima, se podívá na každého z nás a pak zváží naše osudy ve své účetní knize.

Rozmáchlým gestem podá pergamen vznešenému lordu Vitorovi, panujícímu regentovi Arrow, který sedí v první řadě, jak si žádá jeho postavení. Lord shlédne na list. Husté tmavé vlasy má stažené do širokého copu, který se mu od temene hlavy táhne až na záda a ostře se rýsuje proti bledé kůži špičatých uší. Nevypadá na víc než čtyřicet, ale elfové můžou žít i stovky let, takže těžko říct, kolik mu je doopravdy. Má na sobě tradiční elfský úbor, splývavé hedvábné kalhoty a vestu – ze zlatého hedvábí, samozřejmě –, ale něco mi napovídá, že chce především předvést svou dost neelfskou svalnatou postavu.

Ve všem, co tenhle chlap dělá, je cítit záměr.

Vznešený lord se obrátí ke svému synovi a chvíli na sebe koukají. Nikdo ani necekne, ale je jasné, že mezi těmi dvěma probíhá nějaký boj. Pak vznešený lord krátce pokývne a obrátí se zpátky k sázkaři. Něco tomu skrčkovi řekne a přistrčí mu účetní soupis. Sázkařovi vyjede bílé obočí až k vlasům, převeze si pergamen, udělá pár rozmáchlých tahů brkem a dá se zase do psaní.

Z toho, jak vznešený lord zatíná zuby, se mi kdovíproč ježí vlasy v zátylku.

Obrátí se doleva a vyštěkne na syna něco, čemu pořádně nerozumím. Generál Soro, který vypadá jako zředěná verze svého otce, se dneska vyšňořil do plné vojenské parády, obě strany tmavomodré blůzy mu zdobí hromada kulatých zlatých medailí tvarovaných jako knoflíky. Jasně, tenhle „generál“ nestrávil u vojska ani den a jeho titul je stejně zbytečný jako jeho nositel. Udělil si ho sám.

Otec a syn na sebe cosi vyštěknou – je vidět, že se nijak zvlášť nemilují – a vznešený lord se zase věnuje sázkaři, syna zřejmě vypudil z myšlenek. Soro zatne zuby, zachytí můj pohled, koutek úst se mu zvedne a krutě se zašklebí, jako by se nemohl dočkat, až oslaví mou smrt.

Sullivan do mě šťouchne. Odlepím oči od panovnické lóže a svěsím ruku. Pokývne hlavou k ostatním gladiátorům stojícím v řadě s námi a zamumlá: „Cejtím v kostech, že dneska budu mít na protivníka štěstí.“

Domluva mezi Vitorem a jeho synem mu zřejmě ušla, místo toho hodnotil ostatní soupeře. Trpasličí žena má silné končetiny, drsnou kůži a je svalnatá, ale takovým obvykle chybí rychlost. A ostatní soupeři nejsou tak

brutální, ne jako Sullivan a já. Má pravdu. *Měli* bysme zvládnout další kolo. I když je nemocný, je umíněný a vražedný. A taky jediný, o kom si troufám říct, že je můj přítel.

Od chvíle, co jsme se setkali, se řídíme nevysloveným slibem, že na sebe nezaútočíme, leda by nás postavili do souboje proti sobě. Zatím se to nestalo. Zřejmě kvůli tomu, že by hrad tratil, kdyby vyhrál ten nesprávný z nás. Ale já vím, že se blíží den, kdy sázky převládnu nad rizikem. Jen doufám, že to nebude dneska.

Jak se tak rozhlížím po ostatních gladiátorech, nemůžu si pomoci a doufám, že dneska zemře na mé čepeli *kteříkoli* z nich, jen ne Sullivan.

Zazní obří zvon, oznámí poslední sázky a pro nás nastal čas zalézt zpátky do vozu, zamířit do stájí a čekat na vyhlášení soubojů v párech.

„Připravený, Leithe?“ ptá se Sullivan.

Připravený umřít? Nebo připravený zabít? V každém případě přikývnu.

Trpaslice se vypíná, řve a tluče se do prsou, dvojice elfů z mé domoviny mává davům, jejich tenké elegantní paže se houpají jako rákos ve větru. Musím si na ně dávat pozor. Elfové jsou zrádně silní. Přidávají se k nim novější soupeři – minotaurus a vlkodlak už napínají svaly. Všichni se snaží vyburcovat dav, aby sázel víc, myslí si, že si tak víc vydělají.

Zlatý voči.

Většina odměn pro bojovníky šla do háje zhruba tou dobou, kdy začali do arény posílat odsouzené zločince.

Sullivan a já se před davem nepředvádíme. On si protahuje krk na obě strany, já napínám ruce. Bodná rána v levé dlani mě pálí a stejně tak i rána od sekery na levé lopatce.

Cítím, že Soro se na mě zase dívá, zvednu k němu oči, čekám, že mě bude vraždit pohledem za to, že jsem si dovolil zhlédnout, jak ho otec odbyl. Ale on mě sleduje, jako by mě hodnotil, a nějaký mladý lord vedle něj se směje něčemu, co řekl. Nepamatuju si, že bych toho člověka kdy viděl. Zelené vlasy má na konečcích ozdobené barevnými drahokamy, vypadá jako načepýřený páv, je nadšený, že se ocitl v panovnické lóži a prahne po Sorově pozornosti. Ukáže na dvě řady bojovníků pod sebou a oba se zase zasmějí. Znovu pomyslím na to, s jakým gustem bych tu lóži podpálil.

Po levici lorda Páva je prázdné sedadlo a pak dva další lordi, jeden starší s šedými vlasy a tmavě hnědou pletí, druhý zhruba mého věku s dlouhými černými copy, na spáncích vyholený – ve stylu, jaký mají v oblibě místní vojáci. Nepovzbuzují ani se nesmějí jako ostatní. Dokonce se ani nehrnou do sázení. Proč ne?

Najednou se hlavy všech čtyř mužů obrátí k elegantní elfce se snědou pletí a výraznými lícními kostmi, která se k nim blíží.

Je vysoká a pěkně stavěná, a když kráčí podél první řady a vchází do panovnické lóže, pluje hladce jako voda. Nebýt toho, jak se nese, mýsl bych si, že patří do střední třídy. Přes ramena má přehozenou prostou černou kápi s kapucí a pod ní dobře šité modré šaty, ale na královská měřítká málo nazdobené.

Ladně usedne na volné sedadlo vedle lorda Páva a postarší elf po její levici se natáhne a vřele ji obejmě. Elfka si stáhne kapuci a vlnité hnědé vlasy si zastrčí za špičaté ucho. Ta žena je tak sebejistá, vznešená a... zjizvená.

Drobné stopy po popáleninách jí začínají přímo pod bradou, houstnou a rozlézají se až na krk. Odhaduju, že na hrudi má další jizvy, ale plášť si tiskne k tělu, takže to není vidět.

Elfové jsou dlouhověcí a hojí se rychle. *Nikdy* jsem u žádného neviděl tak moc poškozenou pleť.

Lord Páv vrtí hlavou, je vidět, že neschvaluje, co udělala, nasazuje jí kapuci zpátky přes vlasy a pokouší se jizvy zakrýt. Ona si ji zase stáhne, sjede ho zlostným pohledem, ale neřekne nic.

Soro se nakloní kolem lorda Páva, něco jí řekne a elfka zatne zuby a založí si ruce na prsou, jako by se chtěla udržet a nepraštit je. Soro se spokojeně ušklíbne. Ať řekl, co řekl, očividně to zasáhlo cíl. Opře se zase do sedadla.

Sleduju, jak si elfka pečlivě uhlazuje šaty přes kolena a hledí někam nad naše hlavy, jako by se nechtěla podívat do očí nikomu, kdo je pod její úroveň. Do hajzlu. Napřímím se do plné výšky, zatnu pěsti a zírám na ni přimhouřenýma očima. V duchu ji provokuju, aby se na mě *podívala*.

Jako by slyšela mé myšlenky, malinko sklopí hlavu a naše pohledy se setkají.

Dívá se na mě, ani jeden se nepohneme. Nemusíme. Země se pod našima nohama hýbe za nás.

Je jenom pár metrů ode mě, kousek nade mnou, tak blízko, až se mi zdá, že bych se jí mohl dotknout, a přece mi připadá, jako by byla v nějakém jiném království. Hledím na ni dál a jí trochu zrůžoví tváře, ale pohledem neuhne, ani když povytáhnu obočí. Po něžné tváři se jí mihne cit, který jsem neviděl tak dlouho, až si skoro nejsem jistý, jestli ho poznávám. Na chvíli, na krátký moment, nejsem lidská zbraň ani tvář, která bude brzo zapomenuta. Jsem jen muž.

Sakra. Takhle lidsky jsem si nepřipadal roky... ale pak zvedne bradu a uhne pohledem, jako by mě zavrhla. A já se propadnu zpátky do svého pekla.

Měl jsem mít víc rozumu a nečekat, nepřát si respekt od někoho z té bandy kreténů. Myslel jsem si, že mi dává něco – něco, bez čeho žiju už hrozně dlouho –, a ať se propadnu, jestli mi to jediným gestem zase nesebrala, aby mi připomněla moje místo.

Lord Páv sjede zakaboněným pohledem od ní ke mně. Nevšímám si ho, vře ve mně vztek. Roztáhnu ruce a zavolám na tu ženskou: „Copak, princezničko? Cítíš se pošpiněná, že se ti líbí, co vidíš?“

Zadívá se doleva, směrem od lorda Páva, a tváří se, jako by mě ještě před chvílí nehoblovala pohledem. Její společník se na mě zakaboní ještě víc.

„Myslíš si, že bys mě porazil?“ provokuju ho, zapraskám klouby a rozkročím se. „Tak pojd' sem a ukaž se, ty zmetku!“

„Co to sakra děláš, kluku?“ ptá se Sullivan tiše, ale neobtěžuju se mu odpovídat. Pravda je, že kurva vůbec netuším, co to do mě vjelo.

Lord Páv vyskočí a sáhne po jílci meče. Ona se taky zvedne, tahá ho za paži a něco mu rychle říká. Lord ji setřese a popojde dopředu, opře nohu o nízkou kamennou římsu, zdá se, že se na mě chystá záutočit.

Šlechtici můžou vyzvat k boji každého, kdo je urazí, dokonce i gladiátora. Ale pokud to ten šlechtic udělá v aréně, zavazuje se tím, že bude bojovat na život a na smrt stejně jako my.

„Filipe, Filipe – nedělej to,“ prosí ho hlasitěji. „*Prosím*. Já tě potřebuji!“

Jistě k tomu, aby jí koupil nějaké noblesnější šaty.

Rozruch přitáhne pozornost vznešeného lorda Vitora a vypadá to, že se chystá zakročit, ale jeho tupohlavý synáček se nakloní, a zatímco mu v očích tančí krutý smích, řekne něco mladému lordovi. Lord Páv zatne zuby a vystoupí na kamennou zídku.

„Za tu neúctu zaplatíš, ty špinavý pse,“ houkne na mě a napne se v ramenou.

Dva lordi vedle hnědovlasé ženy se vrhnou kupředu, ale nejsou dost rychlí.

Lord Páv skočí do arény s napřaženým mečem a se vztekem nasměřovaným přímo na mě. Máchne, já se vyhnu a zasáhnu ho pravým hákem. Ne tak silně, abych ho uspal, ale *stačí* ho to omráčit dost na to, aby upustil meč. Než se vzpamatuje, už držím jeho zbraň v ruce a rozmachuju se.

Ocel je té nejlepší kvality, jakou jsem za celé roky viděl. Je tak ostrá, že necítím víc než škubnutí, když mu čistě přetínám páteř.

3. KAPITOLA

LEITH

Odhodím meč vedle bezhlavého těla a rozkošná elfka sleduje, jak se hlava jejího nadutého přítelíčka kutálí po zemi, než se na krvi pro-syceném písku konečně zastaví. Dav je na nohou, povzbuzený tím soubor-jem navíc, který se před ním právě odehrál, ale já upírám oči na tu ženu. Jsem zvědavý, co řekne na to, že jsem jejího společníka právě zkrátil o hlavu.

Na vteřinu vykulí oči a pak se obrátí ke... vznešenému lordu Vitorovi, *regentovi*. Ten kývá hlavou, jako by poslouchal. Žena ukáže ke vstupu, ale on jen znovu přikývne. Elfka řekne ještě něco dalšího, načež si natáhne kapuci a dá se na odchod.

Ta ženská je z kamene. Nezvýšila hlas, neprolila jedinou slzu. *Sakra práce, ty jsi samé překvapení, holka.*

Z brány vedoucí do tunelu se vynoří čtyři staří muži. Dva na vozíku odvázejí Filipovo tělo, třetí sebere hlavu a čtvrtý uhrabe šedý písek na místech nasáklých krví, sebere meč a odejde za svými druhy. Škoda. Byl to sakra dobrý meč.

Zaměřím se zase na tu nejvyšší šlechtu – na vznešeného lorda Vitora a generála Sora. Technicky vzato mi nemůžou nic provést, ale já už se naučil těmhle šmejdům nevěřit.

Vitor něco říká svému sázkaři, ten přikývne a zapíše si to. Nevím, co spolu upekli, ale soudě podle toho, jak Soro potlačuje úsměv, to žádná добрota nebude. Málem si otru dlaně o stehna, ale zarazím se. V žádném případě mu nemíním dopřát to zadostiučinění, aby mě viděl se potit.

Po stadionu se najednou rozezní bubny a mně se zrychlí puls.

Nastal čas oznámení soubojů.

Pár bojovníků přejde do uvolněného postoje, předstírají kuráž, která je dávno opustila. Všichni se obrátíme a namíříme si to zpátky k vozu.

Obvykle nás odvezou ke stájím, tam čekáme na svůj souboj. Jako by hry už tak nebyly dost kruté, nikdy nevíme, s kým nebo s čím budeme bojovat, ani pořadí, v jakém nás vyvolají. Ale dnes se brána klece zavře, než k vozu stačíme dojít.

Gladiátoři si mezi sebou mumlají, díví se změně protokolu, ale na další vývoj nemusíme čekat dlouho.

Z vršku arény se do středu snesou čtyři kurýrní jestřábi. Těla mají dvakrát tak velká jako moje hlava a rozpětí křídel v dvojnásobku mé výšky. V pařátech svírají velké pytle. Tmavě hnědé peří se třepetá, když pouštějí vaky, horečně zamávají křídly a znovu vystupují k nebi.

K pytlům se přivlečou dva strážní obři a vysypou jejich obsah. Na šedém písku zařinčí zbraně a štíty. Právě když jsou s prací u konce, snesou se k nim další jestřábi a do písku žuchnou další pytle.

Se Sullivanem si vyměníme pohled, v břiše se mi dělá uzel. Hromady zbraní jsou větší, než jsme zvyklí... dost velké na to, aby si *každý* gladiátor mohl vybrat něco do začátku.

A místo toho, aby nás nahnali zpátky do ohrad, popoženou stráže naši řadu do středu arény. Těžké nohy dusají v písku, oblaka prachu se nesou po větru jako popel pohřební hranice.

„Další řada,“ zavolá lidský strážce a ve mně se všechno sevře.

„Nepárujím nás.“ Sullivan povel ignoruje, tváří se zachmuřeně. „Jdeme všichni, každý sám za sebe.“

Prudce oddechuju, v hrudi mě bolí.

Nebudeme bojovat jen s jedním soupeřem, kterého nám vyberou – ať už s člověkem, nebo s netvorem. Máme se bit *proti sobě navzájem*, na život a na smrt.

Slunce stojí vysoko na nebi a spaluje mi hlubokou ránu po sekeře na zádech, ale skoro to nevnímám, útroby se mi kroutí.

„Další řada!“ zaburácí znovu strážce.

Popojdu o krok dopředu. Sullivan za mnou, odplivne si do písku. Je dost nemocný. Já jsem zraněný. Ale nenecháme se nikým zpomalit.

V aréně se zpomalit nedá. Tam existuje jenom vítězství, nebo smrt.

Měsíční koně zařehtají, jak je ženou k východu, kymácející se vůz zaráchotí za nimi, čaroděj nadskočí leknutím.

Vzduch houstne smrtí, která je najednou hmatatelnější než nános písku, co se nám usazuje na kůži.

V hromadách zbraní zahlédnu meč a dýku, které by se mi hodily. Je tam i kovový náprsní krunýř, co by mě ochránil líp než ta mizerná kůže, kterou mám na sobě teď, ale těch pár vteřin, než bych si zbroj nasadil, by mě mohlo stát život.

Bubny najednou zrychlí, ve mně se málem zastaví srdce, dav se utiší a pak bubnování zničehonic přestane.

„Stát!“ houkne strážný. „A obrátit se!“

Jako jeden muž se otočíme k panovnické lóži. Horečně uvažuji, koho z bojovníků mám zabít nejdřív, koho bude nejlepší vyřadit jako prvního. *Kohokoli, jen ne Sullyho*, říkám si. *Kohokoli, jen ne přítele*.

V tu chvíli se zvedne lord Vitor. „Jedno sto let,“ zahřímá, magie v královské lóži zesílí jeho hlas a ten se nese po rozlehlé aréně.

Dav nadšeně vyjekne. „Sto let!“ opakuje.

„Tisíce gladiátorů,“ houkne lord.

Diváci zajásají ještě hlasitěji, povzbuzeni myšlenkou na naši desítku, která se k nim přidá.

„A dnes,“ pokračuje Vitor, „tu máme *speciální* souboj.“ Ukáže na sázkaře pobíhající po tribunách a pak na hromady zbraní uprostřed. „Před námi jsou dva potenciální Krvestrážci, a proto by měly být výhry... *dvojnásobné!*“

Diváci se rozbouří nadšením.

U svatého pekla. Tenhle hajzl se tváří, že diváci můžou vydělat majlant – ne přijít o peníze. A my jsme ti, kdo posílí, nebo zničí jejich postavení. „No kurva,“ zahučí Sullivan. *Tohle* nikdo z nás nečekal.

Lidé ječí nadšením a snaží se upoutat sázkaře, kteří zapisují sázky a rozdávají tikety, jak rychle jen dovedou. Nečekají ani, až se objeví transparent, který ohlásí náš nový kurs.

Vznešený lord zvedne ruku a odmlčí se, než se aréna zase zklidní. „V těchto posledních chvílích sázení vezměte v úvahu, co bude následovat, přátelé, a volte moudře, protože ti, kdo dnes žijí po vodě, si mohou zítra poroučet víno!“

Davové nadšení stoupá, volání po boji narůstá.

Pak se ozve řev, který přehluší všechno ostatní.

Dokonce i supi kroužící po nebi odletí.

Ztuhneme.

Vzduch kolem nás se změní a zhoustne strachem.

Se Sullivanem si vyměníme poslední pohled. Víme, co to je, ještě než to přistane.

Blanitá křídla velká jako lodní plachty, drápy dlouhé jako moje paže dosednou na dno arény. Hnědý drak zahučí a oheň, který se mu sbírá v břiše, je tak žhavý, že mu z nozder uniká pára. Elf na jeho hřbetě je navlečený v očarované kůži, která mu chrání tělo před horkem. Drak je dlouhý jako tři měsíční koně. Bývají i delší, ale i tenhle stačí na to, aby nás dokázal rozmačkat jako štenice.

V puse mi vyschne. Je to mladý samec – pod ocasem mu vidím genitálie, jak sebou mrská. Jediné, co je hladovější než starý drak, je mladý samec. Potřebují spoustu energie na svůj rychlý růst.

„Jenom jeden zvítězí,“ křičí Vitor přes užaslé výkřiky davu. „Bude to gladiátor, nebo zvíře?“

Drak znovu zařve, zvon oznamující konec sázek není přes křik a jásot davu skoro slyšet.

Všichni se co nejrychleji obrátíme k hromadě zbraní.

Sully se ode mě odpoutá, přikrčí se a protřepe si ruce.

Neloučíme se. Po třech letech, co si navzájem hlídáme krk, to všechno skončí takhle.

Nakloním se a připravím se vyrazit, soustředím se na hromadu zbraní, ne na muže, který byl – sakra, ještě pořád *je* – můj přítel.

V okamžiku, kdy zatroubí roh, vyrazím.

4. KAPITOLA

MAEVE

Nemůžu tomu uvěřit. Kožené pantofle plesknou o chladnou mramorovou podlahu chodby vedoucí pryč z arény s každým vzteklým krokem, kterým se vzdalují z toho hrozného místa a přibližují k výklenku v chodbě. Dnes je to poprvé za celé roky, co jsem zase vstoupila do kolosea, kam jsem přišla jen kvůli oficiálním ohláškám svatby. Mělo to být jednoduché – ukázat se, aby mě s mým snoubencem viděl královský dvůr, pronést několik slov na památku babičky a zase zmizet.

Nejlépe s hlavou pořád na krku, sakra.

Filip, požehnáno buď jeho srdce, nezvládl ani to.

Toužila jsem se vdát za nafoukaného privilegovaného křupana, který se mi nezdráhá nakazovat, abych si „zakryla krk“? Ne.

Ale jsem dcera „vraha královny“. Kvůli tátovým domnělým zločinům jsem se stala politickým vydědencem.

Filip sice zdaleka nebyl nejjasněji planoucí louč v jeskyni, ale – bohužel – *byl* to jediný muž na ženění z jedné z pěti šlechtických rodin, který byl ochoten přehlédnout to, že můj táta sedí v žaláři, i mé jizvy – a *především*, nebál se Sora.

Proto jsem s ním uzavřela dohodu.

„Vládu nad královstvím necháš na mně a já ti dovolím děvky,“ navrhla jsem mu. A Filip – znovu buď požehnáno jeho srdce – souhlasil.

Do svatby zbývalo jen pár *dní*.

Tam v aréně jsem se měla soustředit na *to*. Na budoucnost. Na svého uvězněného tátu. Na mého druhého otce, muže se zlomeným srdcem. Jenže moje myšlenky – a oči – zabloudily ke gladiátorovi. Obklopovala ho hrozba, jako by mu aréna sebrala všechno, až na hrdost. A na vztek.

Vypadal mladě, nanejvýš o čtyři nebo pět let starší než já – což znamená, že se nejspíš dobrovolně přihlásil ve dvaadvaceti letech. To je minimální věk způsobilosti k boji. Dává to smysl, vzhledem k tomu, jak zahořkle působil.

Byla bych si nakopala, když mě Soro a Filip přistihli, jak na něj zírám. Filip byl už tak dost rozjitřený ohledně našeho zasnoubení – zvlášť když Soro tak dlouho čekal na příležitost, kdy by si mě mohl vzít sám. A tak Filip bez váhání skočil do arény... a hned potom mu hlava odskočila od těla.

Žaludek se mi svírá, jak tak přecházím a čekám. Žádala jsem o rozhovor se vznešeným lordem Vitorem, ale mé požadavky nejsou vždy splněny, ať už jsem princezna, nebo ne.

Ryk vzrušeného davu narůstá tak, že se odráží od kamenných zdí.

„Kampak jdeš, Maeve?“ ozve se za mnou zpěvavý hlas a pak smích.

Nasadím bezvýraznou tvář, než se obrátím.

Znám ji od dětství. Aisling, krutá čarodějka s levandulovými vlasy a očima, ale beze špetky laskavosti v duši, mě musela sledovat už od arény.

Odfrkne si. „Vážně by sis měla dát větší práci s oblečením,“ řekne a podrážděně mávne rukou. Přiloudá se blíž, připomíná mi rudého pavouka snovače, který se chystá vytáhnout si ze sítě šťavnatého brouka. „Klobouk se závojíčkem by představoval velice moderní řešení a možná bys to díky němu i zvládla.“

Povolím plášť, který křečovitě svírám. Tohle není vhodná chvíle mě provokovat.

Aisling to samozřejmě udělá. „Upřímně, Maeve, tohle je poprvé, co ses za celé *věky* ukázala v aréně. Pojď, připojíme se k Sorovi zpátky na tribuně, párkrát si vsadíš, zkusíš si povídat s našinci.“

Je mi úplně jedno, jestli se se mnou ten dvůr plný šašků bude bavit. Ale říct „připojíme se k Sorovi“? Zbláznila se? Přivlastňovat si Sora je jako přivlastňovat si tygra. Ano, nechá si dát ránu nebo dvě, ale nakonec se nakrmí tvými vnitřnostmi.

„Já tyhle hry podporovat nebudu, Aisling. Až se s pomocí fénixe stanu královnou, s těmi hrůzami skončuji.“

„Až se staneš královnou?“ Aisling se rozesměje. „Nikdy nebudeš královnou, pokud si neseženeš jiného šlechtice jako snoubence.“ Pohne se kupředu, připadá mi, že se spíš plazí jako had. „Možná jsi na to měla pomyslet *předtím*, než jsi všem před očima chlípně pohlédla na toho gladiátora.“ Obočí jí sjede dolů. „Víš, na toho, který udělal ze tvé poslední šance na trůn jen trapnou vzpomínku.“

„*Filip* byl má poslední šance?“ ptám se a poklepu si na bradu. Předstírám, že zvažuju, koho jiného bych si vzala. Její troufalost se rozplyne, když si uvědomí, že má poslední šance je *Soro*. Ale k tomuhle řešení nejsem ochotna sáhnout. *Zatím ne*. Ne že by to Aisling potřebovala vědět. „Ne, neřekla bych, že byl.“

Z arény zaznívá jásot, po něm ryk, obrátím se za zvukem tak rychle, až mi zavlaží vlasy. Nebyl to... *drak*?

Aisling se znovu usměje a já se k ní vrátím pohledem. Tahle sadistka je nadšená z toho, že zápas začal, nejspíš se opájí myšlenkou na to, co čeká ty ubohé bojovníky. Nemůže se dočkat, až se vrátí zpátky, a já se nemůžu dočkat, až zmizím.

Ale když se obrátím, natáhne se po mojí ruce a živelná magie, již je známa, jí zapraská na kůži. Vyvléknu se jí. „*No tak*, Maeve. Podívejme se, co ten pohledný bojovník v aréně dokáže... *dokud* to ještě dokáže, samozřejmě.“

Žaludek ve mně poklesne, jako by ho tížil balvan. Couvnu před ní. „Proč si myslíš, že nevyhraje?“ Podle toho, jak snadno zdolal šermíře, jako byl Filip, nemůže mít moc sobě rovných.

Ale ona něco ví – a lesk v jejích očích prozrazuje, že umírá touhou mi to prozradit.

„Ven s tím, Aisling,“ pobídnu ji. Chce se mi ječet a křičet – na ni, na celý svět –, ale od dětství do mě vtloukali: dekorum, dekorum, dekorum.

Jednoho dne se prostě rozhodnu se na to podělané dekorum vykašlat a dělat si, co chci. Ale dnes to asi nebude. „Prosím,“ dodám sladce.

Aisling si hraje s kudrnou vlasů, je znát, jak je ješitná, jiskry levandulové magie barví její krémovou pleť. „No...“ Otálí, nejspíš ví, že každou vteřinou se mi žaludek stahuje víc a víc. Strach je jako živoucí, dýchající věc, která se mi teď rozlévá v žaludku. Už si představuju, že se natáhnu a zatřesu s ní, když konečně pokračuje: „Vznešený lord Vitor si umínil, že *ten* gladiátor a ten vedle něj nesmí přežít dnešek.“

„Proč ne?“ hlesnu a vzpomenu si na veterána vedle toho mého – skvěle, teď už na něj myslím jako na *svého* –, který měl na předloktí dvě ze čtyř finálních tetování Krvestrážce.

„Protože,“ prohlásí Aisling, jako bych byla přihlouplá, „titul Krvestrážce vyhrávají jenom gladiátoři, které si Vitor sám vybere. To je jasné.“

„Cože jsem si vybral?“ ozve se za mnou mužský hlas a Aisling se lekne.

Oči se jí rozšíří upřímným strachem, před regentem Arrow se hned plaše ukloní. „Můj pane,“ osloví ho. Naposled mi stiskne ruku. „Přijď za námi na tribunu, Maeve.“

Vitor si ji měří přimhouřenýma očima, zatímco čarodějka pospíchá pryč, a pak se obrátí ke mně a nasadí shovívavý úsměv. „Maeve, moc ti to sluší. Jsem rád, že ses rozhodla dnes přijít.“

„Zdravím, strýčku Vitore,“ řeknu úsečně a dívám se, jak se ke mně blíží. Ráda bych se ho zeptala na jeho plány s těmi gladiátory, ale znám Vitora celý život. Žádat vznešeného lorda, aby vysvětlil své záměry, je nejrychlejší cesta k tomu, jak se odpovědi nedočkat.

„Přijmi mou soustrast nad náhlým odchodem tvého snoubence.“

Líto mu to samozřejmě není. Spíš se tváří potěšeně.

„Do té arény ho nalákal Soro.“ Nemusím to nijak zdůrazňovat. Oba víme, že je to tak.

„A i kdyby?“ ptá se Vitor a ve tváři se mu objeví úleva. „Dneska jsi byla zachráněna, děvče moje. Pokud se tvůj nastávající nechá tak snadno vyprovokovat, byl by z něj hrozný král.“

Proti tomu nemůžu nic namítat, ale on pokračuje: „Jestli si chceš vzít prost'áčka, vdej se za Sora.“

„Strýčku,“ napomenu ho ze zvyku.

Není žádné tajemství, že Vitor dává před vlastním synem přednost mně – odjakživa nám to způsobovalo problémy.

Zasklebí se, jako by udělal nějaký velký krok a mohl se vrátit k tomu, jak to mezi námi bývalo dřív. Ale návratu zpátky není. Ne, když táta umírá ve vězení. A strýc Vitor je ten, kdo ho tam vsadil.

„Zvážíš jeho propuštění?“ zašeptám.

„Už zase s tím začínáš? Maeve...“ Vitor zavrtí hlavou. „Naše království vzkvétá díky zákonům. Nemůžeme si je přizpůsobovat jenom proto, že to chceš.“

Nad tím pokáráním se mi ruce sevrou do pěstí, ale pokračuju vyrovnaným tónem: „Nežádám po tobě, abys překrucoval zákony, nenavrhnu, abychom je překračovali. Můj táta je *nevinný*.“

Táta by babičce nikdy neublížil. Miloval ji. Všichni jsme ji milovali.

Vitorovi zjihnou oči. „Já vím, je to těžké, Maeve. Ale neuvrhli jsme Andrese do cely jen tak bez rozmyslu. Nakonec se přiznal, že naši velkou královnu Aviannu zabil. To přece víš, drahá.“

„Ne,“ nesouhlasím asi tak postě. U tátova údajného přiznání byla přítomna jenom rada, ale já neuvěřím, že se to stalo, dokud mi to neřekne tváří v tvář. Můj táta je jemný a decentní člověk, neumím si představit, že by byl schopný vraždy, natož aby zabil vlastní matku.

„Rozumím tvým pochybnostem,“ přikyvuje Vitor. „Pravda může být bolestivá.“ Zatváří se zamyšleně a pak se na mě zase podívá. „Já vím, že svého tátu miluješ, ale nemůžeš rozšířit tu lásku i na Arrow?“

Zalapám po dechu. „Jistěže svou zemi miluju. Kvůli Arrow jsem byla ochotna vzít si Filipa,“ připomenu mu.

Ale Vitor na mě jen zírá. „A dáváš to najevo tím, že se zakrýváš? Schováváš svou tvář na tribunách?“ Zvedne mi prstem bradu. „Vyhýbáš se těmto hrám, jako bys měla co skrývat. Lidé tě potřebují vidět, přijmout tě a poznat, že jsi schopna...“

Nesnaží se být necitelný nebo krutý. I když není můj pokrevní příbuzný, vyrůstala jsem s ním, takže je mi blízký jako rodina. Coby stávající regent Arrow teď vládne místo mě a zůstane to tak do doby, než dosáhnou zletlosti a vdám se za vhodného muže. Kdyby se se mnou coby

s dědičkou trůnu něco stalo, připadla by koruna pěti šlechtickým rodům, které by se o ni dělily rovným dílem. A pak... pak by vypukla anarchie.

„Tak, teď se se mnou vrať do arény,“ pobídne mě. „A u velkého fénixe, zkus se usmívat a aspoň *předstírej*, že si ty hry užíváš.“

Vitor je přesvědčený, že tohle je pro mě nejlepší – i pro království. Chápu proč... protože hry jsou nástroj.

Je to chytrý muž, tenhle můj strýc. Využívá arénu pro zábavu lidí – *všech* lidí –, zahrnuje je jídlem a pitím a šancí změnit svůj osud. Díky tomu je oblíbený u všech vrstev a upevňuje to jeho pozici lorda regenta. Všichni na to slyší. Šlechtici utrácení čas a peníze za tento „sport“. Prostí lidé sázejí v naději na lepší život. Bojovníci nasazují život, aby získali bohatství, které přináší hodnost Krvestrážce, a občanství pro své rodiny, nemluvě o vytouženém titulu.

Vytřeštím oči, v hrudi mi zarezonuje to slovo „titul“, srdce mi buší.

Vitor se do mě zabodne pohledem. „Copak?“

„Nic.“ Sklopím oči a pokouším se nasadit pokorný výraz. „Máš pravdu, strýčku.“ Zavěším se do něj a opřu se mu o rameno. „Jestli chci být královnou, musím se podle toho chovat.“

Souhlasně přikývne a políbí mě na temeno.

„Tak pojď,“ pobídne mě. „Vdej se za Sora, jak by byla chtěla tvá babička, a já budu věřit, že by pochopila – někdy po svatbě, samozřejmě –, kdybych tvého tátu omilostnil. Království pod mou vládou vzkvétá. Arrow potřebuje stabilitu a sílu a já je můžu poskytovat dál, s mým synem a tebou po mém boku.“

Něco ve mně je ochotno to udělat – udělala bych *cokoli*, abych tátu zachránila. Ale i když ho tolik miluju, vím, že by mi nikdy neodpustil, kdybych se vdala za Sora. Na Sorovi je prostě něco *špatně*. Býval krutý, už když jsme byli děti, a během let se to jen zhoršilo. I když bych moc ráda věřila, že ho Vitor dokáže usměrňovat, *králem* by byl Soro – a mohl by se chovat mnohem hůř. To nemůžu riskovat.

Kromě toho... mám lepší plán.

Vitor mi sevře ruku pevněji, aby mě uklidnil, zatímco se vracíme do arény, ale skoro si toho nevšímám. Když usedáme v panovnické lóži, nevnímám ani ryk davu a srdce mi buší v uších.

Vyhledám pohledem toho mladého gladiátora, který se zarývá patami do písku, tělo připravené vyrazit, a tentokrát nemíním uhnout očima. On dneska *vyhraje*.

Dluží mi snoubence.

5. KAPITOLA

LEITH

Roh se rozezní a já vyrazím.

Od nejbližší hromady zbraní mě dělí sotva padesát metrů.

Boty se mi boří do písku, ženu se po nerovné půdě, zběsile máchám rukama, ušklíbám se, cítím, jak se mi znovu otevírá rána na rameni.

Čtyřicet metrů.

Obr za mnou zakleje půl vteřiny předtím, než se vzduch změní z horkého na spalující.

Zahnu doprava.

Třicet.

Po jeho výkřiku se ozvou dva další bojovníci, řvou v agónii.

Běžím ještě rychleji.

Dvacet.

Do nosu mi pronikne pach spáleného masa.

Deset metrů.

Kůži mi spaluje nesnesitelný žár.

Drak se obrátí. Přeskočím hromadu, skutálím se do písku a dusím plameny, které mi olízly odhalenou kůži na ramenou.

Jen kousíček nade mnou se prožene žlutá a rudá vlna, zatímco já přistanu na břiše a tlačím tělo do země, jak jen to jde. Hromadu zbraní

využívám jako bariéru před dračím ohněm. Dav se rozkřičí hrůzou a nadšením tak, že málem přehluší jakot dvou dalších gladiátorů upalovaných zaživa.

S pěti zápasníky je konec. Pět zůstává.

A drak.

Pevně tisknu víčka k sobě, snažím se ignorovat žhavou agónii, která mi běsní u ramene. Dračí oheň mi zase sice zacelil ránu po sekeře, ale není to zadarmo.

Celé tělo se mi třese, bolest mě přemáhá. *Pohni se, nabádám se. Jestli chceš žít, POHNI SE.*

Držím se dole, zatímco těžké spáry buší do země, pak se vzepřu na kolenou a přisunu se blíž k hromadě. Povede se mi otevřít oči, ale hned se zase zavřou, kouř je bodá jako jehly. Několikrát zamrkám, zkouším to znova a znova, bráním se instinktu chránit si zrak.

Mrtvému je zrak k ničemu a já chci žít.

Plazím se dopředu, hmatám kolem sebe. Nejsem daleko od hromady zbraní. Musím dál.

Ruka mi sklouzne po povědomém povrchu meče. Slzy mi zamlžují vidění, plácám kolem, tápu po jílcí. Jakmile ho popadnu, prudce se obrátím a něco přejede po písku.

Před očima se mi rozjasní, vidím, co je to. Zírá na mě trpaslice, je na všech čtyřech. To, co jí zbylo z copu, se jí vpeklo do krku. Prsty šmátrá po rukojeti krátkého meče. Popadne ho, ale zbraň se nepohne. Spekla se se štítem a s kdoví čím ještě.

„Příměří, dokud nebude po drakovi?“ ptá se a namáhavě lapá po dechu.

Zaráží se, zaslechne, jak se maso trhá od kosti. Drak našel další krmení u východu z arény. Přikývnu, trpaslice se zvedne a dá se do pátrání po použitelných zbraních.

Přiklopýtá ke mně Sullivan. Polovinu tváře má rudou a samý puchýř, levou ruku si drží u těla, ale pořád žije.

„Umíš to s lukem?“ ptám se trpaslice.

Zavrtí hlavou. Pokývnu k Sullivanovi. „On jo.“ Aspoň doufám, že to ještě platí, přitom, jak si hýčká tu ruku. Sullivan nic nenamítá, a tak mlu-

vím dál. „Když najdeš luk, dej mu ho,“ nařídím trpaslici, „dáme drakovi někoho na krmení.“

V krvi podlitých očích se jí rozsvítí. Porozuměla. Hrabeme se kolem hromady a hledáme něco, co by se dalo použít. Nebude trvat dlouho a drak bude se svou propečenou hostinou hotov.

„Kopí!“ houkne Sullivan. Vzhlednu, hodí mi ho jednou rukou.

Chytím zbraň, zabodnu ji do měkkého písku, popadnu z hromady dvě dýky a zastrčím si je za opasek. „Měli by být čtyři,“ říkám si pro sebe a беру další meč, potěžkám ho a odhodím zpátky na hromadu.

„Co?“ ptá se Sullivan. Nakopne roztavený kus zbroje.

„Od začátku zápasu jsem napočítal pět mrtvých,“ vysvětluju a dál se přitom hrabu v železe, jak nejrychleji umím. Hodím mu další dobrý meč, který najdu. Je těžší a hůř se drží, ale není z čeho vybírat. Většina zbraní je poškozená nebo k ničemu zásluhou dračího ohně a utíkat k dalším hromadám by draka jen upoutalo.

„S tímhle šest.“ Škubnu bradou k hromadě kostí, kterou drak právě vyplivl.

Sullivanovi došlo, co říkám. „Ty, já a ona, to jsme tři.“

Netrvá nám dlouho najít chybějícího bojovníka.

Jen kousíček od místa, kde drak hoduje, problikává obrázek čaroděje. Choulí se u východu a nasazuje veškerou magii, jaká mu zbyla, aby se udělal neviditelným. Až na to, že bez holí čarodějové nedovedou udržet kouzla dlouho.

A pokud čaroděje vidíme my, drak ho vidí taky.

Obří tvor máchne k mihotajícímu se čarodějovi hlavou. Pak bez váhání opustí kosti a vydá se za čerstvým masem. Buď je našťvaný, že ho kouzelník ošidil, nebo nadšený, že ho může zhltnout, protože vmžiku sklapne čelisti kolem ječícího nebožáka a spolkně ho celého.

„Ted!“ Vyrazím kupředu, využívám příležitost jako tonoucí sápadící se po břehu.

Nevím, jestli Sullivan a trpaslice půjdou za mnou. Nevím, jestli bych já šel za nimi.

Jak se tak blížím, drak se obrátí a zaujme obranný postoj. Ale není to on, na co mířím. Vrhnu kopí vši silou a rychlostí, jaké jsem schopen.

Projede krkem dračímu jezdcí.

Ze žíly se mu vyvalí krev, zaplaví draka a ještě víc ho rozběsní.

Diváci jsou na nohou, sledují, jak drak setřásá mrtvé tělo svého pána a požívá ho. Někteří ječí, ostatní v šoku oněměli. Běžím dál a mečem bodnu draka do krku. Hrot je dost ostrý, aby pronikl šupinami a oslabil ho, možná dokonce potlačil jeho plameny, ale nestačí na to, aby mu usekl hlavu nebo mu zabránil nás spolykat. Jen jsem nám získal trochu času.

Drak sebou vztekle cukne. Vrhnu se střemhlav pryč, odkutálím se od jeho máchajícího křídla a taktak uniknu smrtícímu úderu. Čemu se ale nevyhnu, je zadní dračí noha, která mě nakopne a odrazí do zdi, jako bych byl otravný hmyz.

Před očima mi explodují hvězdy, odporně to lupne, vykloubí se mi rameno. Ale zvednu se, zatnu zuby, zapřu se o zed' a vrátím si kloub zpátky na místo. Vrávorám k meči ležícímu u hromady kostí.

Nebem proletí šíp a za ním dva další. Sullivan našel luk – výborně.

Popadnu meč a přinutím nohy k běhu.

Šípy dopadají, ale moc škody nenadělají, jen se odrážejí od dračích šupin. Sullivanova zraněná ruka mu nedovoluje vložit do toho dost síly. Dívám se, jak si sedá na zem a nohama vystřeluje větší silou další dva šípy. Jeden pronikne dračími šupinami a netvor zařve tak hlasitě, až se mi žilami rozlije led.

Trpaslici se poštěstilo najít bič. Práskne jím draka po čenichu, kůže se mu omotá kolem tlamy a přidrží ji zavřenou.

Trpaslice se zapře do země a snaží se udržet šupinatý krk zvířete.

„Zabte ho,“ ječí na nás. „U velkého fénixe, zabte ho!“

Proletí kolem mě další šíp, zabodne se do dračího oka a obrovský netvor začne běsnit. Máchá hlavou, setřese bič a odhodí trpaslici stranou. Ta ztratí rovnováhu a sjede po písku, ale než se stačí zvednout, drak hrábne drápy a vykuchá ji.

Trpaslice zaječí a můj meč se snese na dračí krk. Je to brutální rána, ale nestačí na to, aby pronikla šupinami. Drak sebou ani neškubne, jen hoduje na trpaslici, jako bych nic neudělal. Při krmení máchá ocasem sem a tam a já musím utéct, aby mě zase nesmetl.

Netuším, kde je Sullivan, dokud jeho řev nepřehluší jekot trpaslice. Můj meč je pryč a hromada zbraní nikde poblíž, a tak sáhnu po dýkách u pasu a řítím se kupředu za jeho hlasem, nutím se běžet rychleji.

Ze strategie nezbylo nic – jen odhodlání přežít.

Zahlédnu Sullivana, je uvězněný pod drakem a zoufale se snaží nasadit šíp do luku. Netvor na něj vrčí, zuby ještě rudé krví trpaslice.

Skočím drakovi na záda a ovinu mu nohy kolem krku. Obě čepele mu zarazím do zbývajícího oka a mlátím do jílců, zarážím je hlouběji a hlouběji a hlouběji.

Drak sebou divoce hází, mám co dělat, abych nespadl.

Svaly na stehnech se mi křečovitě napínají, snaží se mě udržet na jeho zádech, vím, že pokud spadnu, už nikdy nevstanu. Znovu a znovu mlátím pěstmi do dýk, ruce mám pokryté krví a tkáněmi, nasazuju každý kousek síly, která mi ještě zbyla, abych je zarazil drakovi až do mozku.

Když netvor konečně ochabne, ochabnu i já. Ani si pořádně neuvědomuju, že se hroutím, dokud s odporným žuchnutím nepřistanu na zemi, až ostře prasknou kosti. Netuším, jestli jsem si tentokrát zlomil něco důležitého. Celé tělo se mi proměnilo v jednu obrovskou pulsující bolest.

Nevím, kde jsem. Sotva dokážu vnímat.

Vlny agónie mě spalují jako žhavé ostré šavle. Po hlavě mi něco teče. Pot to není, to vím.

Vzdáleně slyším vzrušené výkřiky. Tohle je jedna z bitev, po kterých se jen tak nezvednu, to je mi sakra jasný.

Převaluju se ze strany na stranu, snažím se postavit. S mým viděním to není o moc lepší, ve vlnách se rozplývá a zase zaostřuje.

Zakopnu o ostatky trpaslice a padnu na kolena vedle upuštěného meče. Zapřu se o něj a zase se postavím. Musím se udržet v pohybu. Tohle ještě neskončilo.

Zbyli jsme jenom já a Sullivan. Chvilé, které jsem se tak děsil, konečně nastala.

Sullivan...

Čeká kousek ode mě, klečí. Aspoň si myslím, že klečí, dokud mi nedojde, že nemá nohy a ruku má napůl sežranou. Dopotácím se k němu, zastavím se, funím tak, až se dusím.

V puse se mu sbírá krev. „Na co čekáš?“ zadrmolí. „Myslíš, že já bych tě nechal žít?“

Kymácím se na místě, oči mě pálí.

Snaží se zmírnit mou provinilost.

Nezabírá to.

Hrot mého meče najde jeho srdce a čistě jím pronikne. Na zbité tváři se mi objeví první slza.

Ti, kdo se bojí, vždycky pláčou.

Dav je na nohou. Stojím nehybně a dívám se, jak Sullivanovo tělo krvácí. Laťka brutality se dneska v aréně pořádně zvedla, vztekem mi tuhne krev v žilách.

Sjedu pohledem k divákům, k tomu krvežíznivému davu, co jásá nad tím, že jsem zabil přítele. Někteří jsou zděšení. Jiní pláčou. Ale ti jsou v menšině. Celé řady obecenstva ječí nadšením nad mým vítězstvím.

„*Krvestrážce!*“ skandují znova a znova.

Chtějí, abych slavil s nimi. Nebudu.

Místo toho useknu Sullymu trochu vlasů, postavím se tváří v tvář davu a svírám ty pramínky v pěsti. Obrátím se ke královské lóži a pátrám po vznešeném lordovi s nevyslovenou hrozbou, že jednoho dne i on zemře mým mečem. Jenže můj pohled přistane na té hnědovlasé elfce. Vrátila se, aby se podívala, jak mě drak rozerve na kusy?

No, tak to ses sakra spletla, dámičko.

S úctou se mi ukloní a já málem přestanu dýchat, ale pak se v duchu otřesu a vzpamatuju se. Odmítám věřit, že má v tom svém chladném srdci být jen špetku obdivu. Jdu z arény pryč.

Naděje je jediná věc, která může gladiátora jako já zabít, a já dneska neumřu.

6. KAPITOLA

LEITH

Zatínám zuby. Po tom všem, co jsem přečkal v aréně, by tetování, které mi tenhle vetřchý mág tvoří na kůži, mělo být jako nic, ale jakmile mi magická jehla pronikla do předloktí a začala vykreslovat linie meče, znova jsem pochopil plný význam slova bolest.

Moje tělo by se nejradši odtáhlo, každé zranění ječí o slitování. Ale sedím nehybně. Vyhrál jsem svůj první zápas Krvestrážce. Technicky vzato je to čest mít na předloktí tenhle symbol. Pokud vyhraju ještě tři, můžu si přidat trnitou popínavku, která se bude plazit po celé délce čepele, růži a korunu kolem jílce.

Až bude tetování kompletní, získá mi titul a označí mě za Krvestrážce – tuze bohatého, tuze mocného a *tuze* nebezpečného šlechtice. Spolknu žluč, která mi stoupá do krku při pomýšlení na to, co jsem dnes musel udělat, abych si tenhle znak vysloužil. Ten symbol kdysi býval odznakem cti. Teď už slouží především k tomu, aby připomněl světu – a mně –, že jsem zabiják.

Jakmile se mnou mág skončí, zamířím přímo do stodoly a ponořím ruku do žlabu pro koně. Kluk ze stáje se mi vyhýbá širokým obloukem a já se nakláním a omývám si čerstvé tetování vodou. Celý den tady pijí koně, pochybuju, že někoho napadlo žlab vyčistit. Ale stěžovat si nebudu. Voda ulevuje pálení a ulehčuje mi.

Hledím na znak. Meč, směřující dolů, je silný a mocný, měl bych se cítit taky tak. Ale dokážu myslet jenom na Sullivana.

Nosil stejný symbol.

A nakonec to nic neznamenal.

Sáhnu do kapsy, abych se ujistil, že pořád mám Sullivanovy vlasy. Zastrčil jsem si je tam, když jsem odcházel z arény. Při první příležitosti, co budu mít, je pohrúbím někde, kde by se mu líbilo. Ne v aréně ani v těch přecpaných stájích pod ní. Ani ve špinavých barácích, kde spíme zády opření o stěnu, aby nás nikdo nepřekvapil. Páchne to tam chcankami a hničím masem a všemi hříchy, co jsme spáchali.

Sullivan si zaslouží něco lepšího, i když právě v těch místech začalo naše přátelství.

Do hrudi se mi tvrdě opře nová vlna bolesti. Nejhorší druh bolesti. Žal. Ale spolknou tu hořkou pachuť, než se mi projeví ve tváři.

Zaslechnu známý zvuk kol na kočičích hlavách a ohlédnu se k vratům stáje.

Po boji mi strážný řekl, ať se ještě nevracím do baráků, že se mnou chce někdo mluvit. Bude to nějaký šlechtic, asi chce, abych mu vykoupal lovecké psy, našťípál dříví nebo provedl nějakou jinou sračku, která mu nejde pod jeho urozený rypák. Odměna za takové práce je skoro stejně bídná jako to, co dostáváme za vítězství, ale i jedna mince mé mladší sestře pomůže.

Když se však dívám do otevřené brány, vidím jen další vůz plný gladiátorů, kteří se vrací z představení před královskou lóží. Vypadá to, že budou bojovat jako obvykle ve dvojicích, ne jako my, všichni proti všem.

Uvažuju, jestli moje vítězství trochu uškodilo vznešenému lordovi a jestli teď budou muset se zápasy přibrzdit, aby nahradili ztráty. Kéž by.

Vůz se otrásá, bojovníci seskakují. Většinou jsou to lidé, trpaslíci a elfové, jediný, koho poznávám, je obr Luther.

Na krku má vředy jako Sullivan, šklebí se, když si je škrábe, a čerstvá krev a hnus mu malují další fleky k těm, co už mu zaschly na vestě.

Strážní od něj couvají. Netuší, co má za nemoc – vědí jenom, že o ni nestojí. A taky ho nechťejí naštvat. Všichni vědí, že Luther při svém prv-

ním souboji zabil býka holýma rukama. Nějakou podobnou věc zřejmě provedl, aby nakrmil rodinu, kvůli čemuž se dostal do vězení a nakonec ke hrám.

Jak se tak dívám, vedou skupinu gladiátorů k ohradám. Takhle běžně probíhají zápasy. Gladiátoři jdou do arény po dvou nebo po třech. Luther by to měl zvládnout. I když někdy je těžké to odhadnout a už jsem se i spletl.

Stájník se vrací a nabízí mi vědro vody, zvedám si ho k puse a lačně piju, zbytek vody si naliju na hlavu. Stačí jen na to, abych se osvěžil, nesmyju úplně Sullivanovu krev z rukou.

Upírám pohled na gladiátory, jak mě míjejí. Naoko si protahuju svaly, aby okolní stráž nevyvolaly rozruch. Nemáme se bavit s těmi, kdo se chystají k boji, ale já si s Lutherem sakra promluví. Vykročím k němu kolem stání pro koně.

Luther je na obra malý, má necelé tři metry a sotva půlku na šířku. Kolébá se na krátkých podsaditých nohách. Jako většina obrů má svalnatý hrudník a paže, velkou těžkou hlavu a boky vystrčené dopředu.

Jsem už skoro na konci stáje, když ke mně Luther sjede svýma malýma hnědýma očkami. Předstírám, že si svazuju roztrženou tkaničku.

„Kde oni?“ ptá se Luther. Kvůli vystouplé čelisti se obrům někdy špatně mluví lidským jazykem, proto používají krátké věty.

Má na mysli skupinu, se kterou jsem dorazil. „Poslali nás tam všechny najednou,“ procedím skrz zuby.

„Všecky?“ opakuje.

Muži nejbliž k nám natahují krky. „Hej. Hej!“ vyjekne elf Ned. „Poslali je tam všechny najednou.“

Ten rozruch přitáhne pozornost strážných, hledí na Luthera a na mě, ale netasí zbraně. Gladiátoři v ohradách umlkají, dochází jim, že i oni mohli být v bojové skupině, nebýt té šťastné náhody, že jejich vůz byl ušetřen.

Pohlédnu na tetování na své paži. Nikdo z téhle skupiny žádné nemá. Asi není třeba vybit je tak rychle.

Spíš měli umřít všichni v mé várce. Tenhle vůz je druhé kolo a má úplně jiné šance.

Hrad vždycky vyhraje, ale to lidem Arrow nebrání, aby se nepokoušeli vylepšit si postavení. Chápu to. I já riskoval, když jsem se přihlásil k bo-
jům o titul Krvestrážce.

Na Lutherově spodním rtu se sbírají sliny, formuje další slovo. „Sulli-
van?“ ptá se.

Dlouhá slova jsou pro něj těžká. To, že ze sebe ty slabiky dostal, zna-
mená, že je to pro něj důležité.

Když slyším to jméno, drtí to ve mně všechno, co zbylo z mých vnitř-
ností. Zavrtím hlavou. Není co dodat.

Luther sklopí hlavu, korálková očka zmizí pod mohutným rozčepý-
řeným obočím. Smutní pro Sullivana. Sice jen krátce, ale přece.

Přicházejí další strážé. Obrátím se k Lutherovi zády. Chce se mi zuřit
kvůli Sullivanovi, ale můj vztek teď obrovi nepomůže.

Znovu se zadívám ke vchodu, uvažuji o svém záhadném návštěvníko-
vi. Už by se mohl objevit, ať si můžu jít po svém, nebo aspoň opustit tohle
hnusný místo.

Místo toho zaslechnu tichý hlásek.

„Až vyrostu, chci být jako ty.“

Je to zase ten kluk ze stáje. Po holé hlavě se mu táhnou hluboké jizvy,
čerstvé růžové rány vedle těch starších. Mlátí ho už celé roky.

Couvne, všimne si, jak se mračím. Nejradši bych se na něj rozkřikl, že
je blázen, když touží po životě gladiátora. Sám jsem hlupák, že jsem se
k tomu upsal, ale tenhle kluk už si násilí užil dost. Nepotřebuje, abych na
něj řval i já.

„Kolik ti je?“ ptám se ho.

Nakloní hlavu, jako by ho překvapilo, že jsem si ho všiml. „Skoro čtr-
náct, pane,“ odpoví.

Tipoval jsem ho nanejvýš na devět. Asi je podvyživený, to mu zabrzdí-
lo růst.

Ukáže na moje předloktí, kde mě pořád pálí čerstvé tetování. „Jednou
budu mít meč jako ty,“ říká.

Snažím se s ním mluvit mírně. Je stejně starý jako Rose, má nejstarší ses-
tra. Ale jde mi to těžko, hlas mám pořád zhrublý po bitvě. „Jak se jmenuješ?“

„Gunther.“

Skloním se, zahledím se mu do očí a sevřu mu rameno. „Přeju ti všechno nejlepší, Gunthere.“

„Tobě taky, pane! Už jenom tři zápasy.“ V něžných hnědých očích mu ožije jiskra naděje, kterou jsem nechtěl rozpálit. Zamáchá pěstí a cestou ze stáje skanduje: „Krvestrážce. Krvestrážce...“

„Udělejte místo!“ křikne jeden ze strážných, do stájí vjíždí elf. Je sám a nijak zvlášť nastrojený, ale poznávám v něm jednoho ze dvou mužů, kteří předtím v královské lóži nejásali.

Sesedne, zašeptá něco svému hnědobílému koni a ten zůstane stát na místě.

Pak lord mlčky sundá velký pytel upevněný k sedlu a popojde kupředu. Elfové už jsou takoví – mlčenliví, vražední, zkušení. Přesto pro mě neznamená fyzickou hrozbu. Vidím mu v očích, že veškerá bojovnost, kterou snad v sobě měl, dávno vyprchala. Ti osamělí se vždycky vzdají.

„Blahopřeji k postupu do finále,“ pokývne na mě. Je starší než já, má tmavě šedé vlasy. „Jsem lord Jakeb.“ Říká to tak, jako by jeho původ byl právo, ne privilegium. Posléze mi nabídne pytel. „Jsi Leith, že? Leith ze Siertosu?“

Ve skutečnosti jsem Leith z Grey, což je v Siertosu, ale neopravuju ho. Lidem jako on je všechno za hranicemi Arrow ukradené.

Beru si vak, svěsím ruku a přimhouřím oči. „Co je to?“

„Čisté oblečení na oslavu tvého postupu,“ vysvětlí Jakeb. „Doufám, že ti to padne. Velikost jsem musel odhadnout.“

„Ne, to si nemůžu dovolit,“ bráním se. Rozhodně se kvůli pár látkám nezadlužím ještě víc.

„Je to dar,“ tvrdí Jakeb. „Nic mi nedlužíš.“

Dívám se mu do očí, a než se zeptám, po těle mě svědčí úzkost. „Proč?“

„Z laskavosti,“ odpoví Jakeb. Ve tváři se mu objeví mazanost, jakou bych čekal u aristokracie. Má něco za lubem, jen jsem ještě nepřišel na to, co to je. Dodává: „Zažil jsi toho hodně.“

„Myslíš?“ Hořce se uchechtnu.

Ať už je důvod, jaký chce, myslím, že takové dárky budou přicházet dál. Je to to nejmenší, co tihle kretění můžou udělat. Přehodím si pytel s oblečením přes rameno a znovu se na něj významně zadívám.